

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 38.

23de september 1894.

20de aarg.

Snille bedstemama!

Børneblad

abkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksp. leveres det for 40 cents, og over 25 eksp. for 35 cents. Et Korte koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Bullsborg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Ehvogetredivte leffe.

Den første bøn.

ABC-klassen: 1 Kor. 10, 31: „Gjør alt til Guds ære!“

Katekismus-klassen: Luthers forklaring til den 1ste bøn.

Forklarings-klassen: Som ovenfor og Matt. 5, 16 (Sp. 452).

Pinh.

1. Hvad fortaaes her ved Guds navn? Gud selv og alt det, hvorved han gjør sig kendt. Se 2det bud, „Børneblad“ nr. 6.
2. Er da ikke Guds navn helligt? Jo, Guds navn er ved sig selv aldeles helligt.
3. Hvad betyder da vor bøn: „helligt worde dit navn“? Det er en bøn om, at Gud maa æres og tilbedes jaaledes, som han følger sit ord vil æres og tilbedes.
4. Naar ster det? Naar Guds ord læres purt og rent, og naar vi, som det summer sig Guds børn, lader det udbrøffelig tillyne i vort levnet.
5. Hvorledes erer vi altjaa Gud? Ved vor tro (ære) og ved vort liv.
6. Hvem alene giver Gud den fulde ære? Hans sande børn, som tror hele bibelen og i ydmyghed bøter sig for høert enkelt ord i den, og som i lybighed retter sit liv efter ordet.
7. Kan vi af os selv ære Gud jaaledes? Nei; derfor beder vi her, at Gud vil hjælpe os dertil af sin Naade.
8. Naar vanhelliges Guds navn? Naar den ære og tilbedelse, vi efter bibelen skulder Gud, berøves ham.
9. Hvorledes ster det? Derved at man ikke lærer Guds ord purt og rent og ikke lever efter ordet.
10. Hvorledes vanhelliger man Guds navn ved falsk lære? Falsk lære bøter sig ikke for bibelen, men vil mestre den, og det er at vilde mestre Gud. Menneskene sætter sig derved over Gud, støder ham fra tronen og stjæler hans ære. Netop hvad vigtige børn, som vil forstaa alt bedre end forældrene, gjør med sine forældre.
11. Hvorledes vanhelliges Guds navn i vort liv? Dels ved ord, ved banden, sværgen og tankeløs brug af alt helligt, dels ved ugudelige gjerninger. Paa samme maade banærer ugudelige børn sine forældres navn og rygte.
12. I hvilket bud forbyder Gud os at vanhellige hans navn? I det 2det bud. Sammentign det med den 1ste bøn.

Den, som ikke vil lyde Herrens røst, naar han siger: „Kom til mig!“ maa engang lyde den, naar han siger: „Gaa fra mig!“

Lessons for the Sunday School.

Thirty-seventh Lesson.

THE FIRST PETITION.

ABC Class: 1 Cor. 10. 31: "Whatsoever ye do, do all to the glory of God."

Catechism Class: Luther's explanation to the first petition.

Explanation Class: Same as above, and Matt. 5. 16 (Qu. 452).

INSTRUCTION.

1. What is here understood by the name of God? God himself, and everything by which he makes himself known. See the second commandment, *Børneblad*, No. 6.
2. Is not the name of God holy? Yes; the name of God is indeed holy in itself.
3. What is meant by this petition, "hollowed be thy name?" It is a petition that God may be honored and adored, as he, according to his word, should be honored and adored.
4. When is this done? When the word of God is taught in its truth and purity, and we, as the children of God, lead holy lives, in accordance with it.
5. How, then, is the name of God honored? By our faith (doctrine), and by our holy lives.
6. Who alone do duly honor God? His true children, who in a childlike spirit accept the whole Bible as God's word, believe in it and obey it.
7. Can we, by our own strength, honor God thus? No; we therefore pray in this petition, that God by his grace will assist us.
8. When is the name of God profaned? When God is deprived of the honor due to him.
9. How is God deprived of his honor? By teaching doctrines, and leading lives, contrary to his word.
10. How is the name of God profaned by false doctrine? False doctrine is disobedience unto the word of God, that is, unto God, and is thus a refusal of submission to the authority of God. Just what obstinate children do, who think they know everything better than their parents.
11. How do mens' lives profane God's name? Partly by words, by cursing, swearing, and a thoughtless use of what is holy; partly by ungodly works. Even thus children dishonor the names of their parents by wickedness.
12. In which commandment does God forbid us to dishonor his name? In the second. Compare the second commandment and the first petition.

Den største kjærlighed.

Sraftt trav kjørte en slæde gennem en skov i Polen. Vinteren var haard, sneen var høi og ulbene sultne. Hvilke frygtelige fiender sultne ulbe er, ved ikke vi; men dette vidste kun altsfor godt hin adelsmand, der sad med sin frue i slæden, og det vidste ogsaa hans tjener, som holdt

tømmerne. Derfor kjørte de afsted, saa hurtigt som hestene kunde trække.

Men da de havde kjørt et stykke, hørte adelsmanden og hans kone og hans tjener høie hyl i det fjerne. Husene hørtes stadig nærmere og nærmere; det hjalp ikke, hvor hurtigt hestene sprang; snart var slæden omringet af en mængde forsulte ulve.

Adelsmanden havde gode vaaben og skjød paa de sultne dyr. Hans kugler rammede godt; men hvad hjalp det, om nogle dyr skræmte om, naar der var saa mange tilbage? Han saa intet andet end døden baade for sig selv, sin hustru, sin tjener og sine heste.

Da giver den trofaste tjener sin herre tømmerne, idet han siger:

„Herre, frels eder selv og sørg for mine børn.“

Med disse ord hoppede han ud af slæden med sin sabel i haanden og var i næste øjeblik omringet af ulvene.

Hans herre pistede paa hestene, der galloperede afsted som en stormvind. Efter en tids forløb saaes lys fra et vindu; de naaede frem til en menneskelig bolig. Han var reddet tilligemed sin kjære hustru.

Med dyb smerte tænkte han paa sin trofaste tjener. Saa snart som muligt ilte han med en flok modige mænd tilbage til skoven til det sted, hvor tjeneren havde skræmt sig ind mellem ulvene. De fandt ikke længere nogen ulv der, men blot nogle afgangsbænk; det var resterne af den opfrendte tjener.

Det var stor kjærlighed. Men den største kjærlighed var det dog ikke.

* * *

Paa Lüneburgerheden i Hannover opstod der ildbrand i en landsby. Husene var dækkede med straa, og hvor dette er tilfældet er det næsten umuligt at faa reddet et hus, naar det er kommet i brand. Ilden var brudt ud pludselig.

Husets beboere skræmte ud af den brændende bygning, saa hurtigt de kunde, og reddede, hvad de i farten kunde faa med sig. Men snart merkede man, at to smaabørn ikke var komne ud. Nu hørtes ogsaa deres skrig fra huset. Nogle sterke mænd vilde ile ind og redde de stakkars børn fra den skræffelige død i flammerne, men da skræmte det brændende straa tag ned og omgav huset med et hav af ild. Og de sterke mænd vovede sig ikke ind.

Var der da ingen, som vilde komme de stakkars smaa tilhjælp i deres farefulde stilling? Jo, se en pige skræmte ind i røgen og flammerne. Det var familiens tjenestepige. Kanste det kunde lykkes hende at redde børnene! Hun forsvinder i huset, som røgen og ilden hvirvler sig stadig heftigere omkring.

Da straaet var opbrændt, vovede man sig ind efter hende. Paa gulbet i et af værelserne laa den trofaste pige, forbrændt og død, og i sine arme holdt hun begge de to stakkars børn; ogsaa de var forbrændte og døde.

Det var stor kjærlighed; men den største kjærlighed var det dog ikke.

* * *

I de skotske fjelde kom en ørn flyvende og bortsførte i sine klør et lidet barn, som moderen havde lagt fra sig i en høsaate, medens hun arbejdede. Ørnen fløj med barnet hen til sit rede. Dette kunde tydelig sees paa de høie fjeldskrænter. Men hvem vilde vove at klatre did op for, om muligt, at redde den lille?

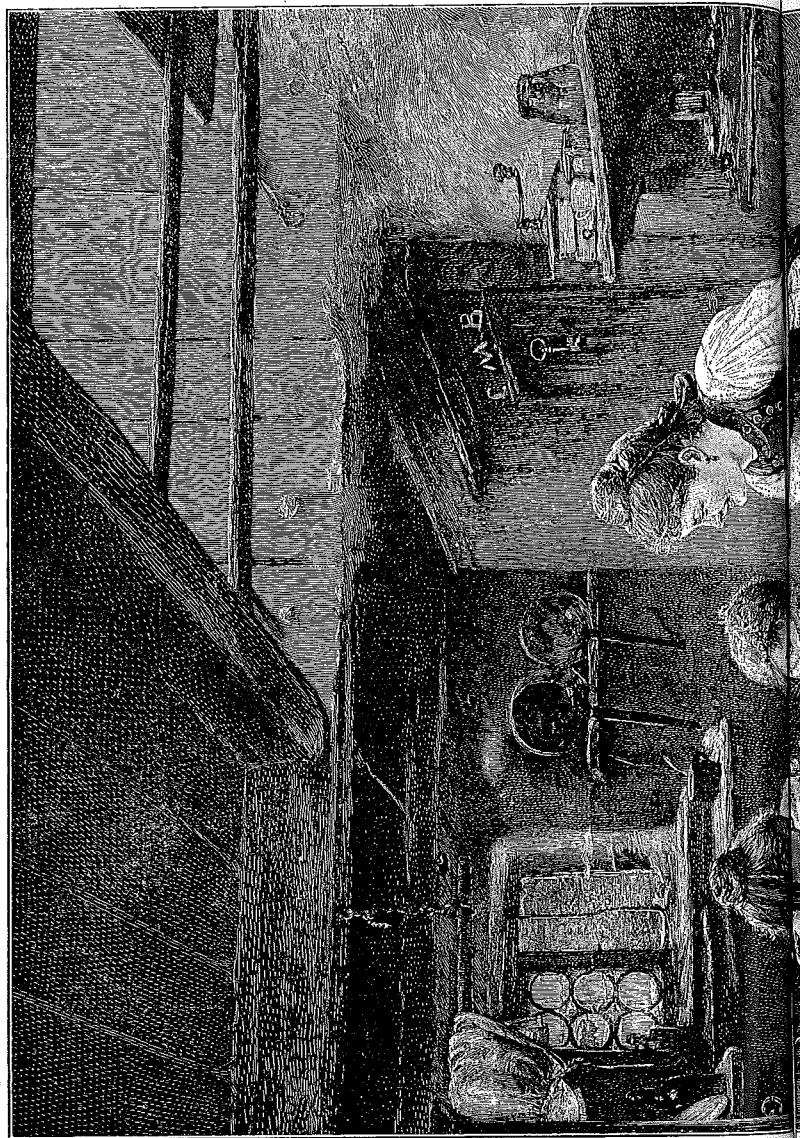
En dristig jæger gjorde et forsøg; men vendte om paa halvveien. Han var begyndt at blive svimmel og vovede sig ikke længere.

Neppe var han kommet ned, før en kvinde gav sig til at klatre opover mod redet. Hun arbejder sig høiere og høiere opad den stejle fjeldbælg. Til sidst var hun fremme, hun griber barnet, tuller det ind i sit skjød og kommer uskadt ned igjen. Det var en vandring, som hvert øjeblik kunde have kostet hende livet, og dog havde hun ikke betænkt sig paa at give sig ivei. Hvem var da denne kvinde? Det var barnets mor.

Det var ogsaa en stor kjærlighed, men dog ikke den største kjærlighed.

* * *

Det er festtid i Jerusalem; jøderne er samlede i sin hovedstad for at fejre paaske. Et tog af mennesker sees at bevæge sig hen gjennem Jerusalems gader fra Sabbata og ud til Golgata. Der er en mand i skaren, paa hvem alles blik er rettet. Hans hoved er blodigt og dækket med en tornekrone; paa hans ryg hviler et tungt kors; ved hans side gaar bebøvnede krigsmænd, og rundt om sees spottende pøbelstærker. Toget nærmer sig til Golgata. Her reises korset, og

S Hjoffenet.

manden med tornekrone paa bliver naglet til dette skjendselens træ. Hvem er det? Er det en forbryder? Nei! Aldrig har han gjort nogen synd. Han dør for andres skyld; han dør for at frelse mennesker, hvem han ingen taknemmelighed skylder, men som er hans fiender og modstandere. For dem er det han dør for at frelse dem fra fortællelsen.

Det er den største kjærlighed.

Paa flugt.

(Af Chr. Schmid.)

(Fortættelse.)

 Tyrol oplættedes en mængde kanarifugle, som solgtes rundt om udenfor landet. Ogsaa den gamle tyroler, som fru Erlau boede hos, havde flere unge, sjelden smukke kanarifugle. Da de smaa fugle ikke kostede meget, bad Karl sin mor, at hun maatte kjøbe en til ham. „Hjemme havde Lina altid en saadan fugl“, sagde han. „Kjøb en til mig, saa har vi dog her mellem fjeldene og skobene ialfald noget, som kan minde os om vort kjære fædreland.“ Moderen var straks villig dertil, og gutten udsøgte sig en meget smuk kanarifugl, som lignede meget den, som hans søster engang havde haft.

Den vakre fugl bragte Karl megen glæde. Den blev snart gode venner med ham; naar han holdt sin pegefinger frem, satte den sig paa den og plukkede ogsaa brødmuler af hans læber. Naar han skrev, fløj den ned og hakkede i pennen eller fingeren, saa han mangan gang maatte strænge den inde for ikke at blive forstyrret i sit arbejde. Og da fuglen begyndte at synge, blev Karl aldrig træt af at udtale sin beundring over dens smukke sang.

„Du maa lære den en pen melodi,“ sagde tyroleren.

Karl troede, at han spøjte; han havde aldrig hørt, at dette var muligt.

Tyroleren tog frem en liden pibe eller fløite.

Karl kom med et beundringsraab over den nydelige fløite. Tyroleren spillede en melodi for ham og lærte Karl, hvorledes han skulde spille. Gutten var meget musikalsk

og kunde snart spille næsten hver melodi, han lærte. Han spillede nu atter og atter de samme melodier for fuglen, og da denne for første gang sang en melodi nysgættig og uden feil, hoppede Karl af fryd, og moderen sagde smilende: „Ja lad mig nu se, at ogsaa du lærer dine sager godt og ordentlig som fuglen.“

Kanarifuglen og den lille fløite bragte i den tid, som nu fulgte, Karl og hans mor mangan en glad stund, ikke mindst, naar storm og ubeir bragte dem til at holde sig inde.

Fru Erlau tænkte naturligvis sent og tidlig paa sin mand og sin datter, og havde af den grund mangan sorgfuld dag og søvnløs nat. Hun gjorde, hvad hun kunde, for at faa oplysninger om dem, men forgjæves. De eneste efterretninger, hun fik fra Frankrig, var gjennem aviserne. Presten sendte hver uge aviser til hende med Karl. Saaledes kom ogsaa gutten en aften hjem, tog nogle aviser frem af sin kurb og sagde: Presten har ikke haft tid til at læse dem ordentlig igjennem; men han har dog seet saa meget, at de indeholder mange gode efterretninger.“

Moderen læste og fandt ganske rigtig flere meget gode efterretninger fra krigen, og hun begyndte atter at fatte haab om at kunne vende tilbage til sit fædreland inden altfor lang tid. Men se — da saar hun i slutningen af avisen øie paa en lang liste med navne af adelsmænd, som var blevne henrettede paa grund af sin kjærlighed til den gamle forfatning. Og deriblandt var ogsaa navnet paa hendes mand Henrik Erlau.

Hun blev ligesom rammet af lynet. Avisen faldt ud af hendes haand, og hun tabte bevidstheden, og det varede længe, førend det lykkedes husets folk at faa hende til sig selv igjen. Efterpaa faldt hun i en alvorlig sygdom. Man tvilede paa, om hun vilde komme sig, og den stakkars gut, som aldrig veg fra hendes seng, blev ogsaa mere og mere bleg at se til. Den gamle tyroler rystede mere end en gang paa hovedet og sagde: „Den kommende høst vil vel sandsynligvis strø sine blade paa den gode frues grav, og heller ikke det stakkars barn ser ud til at skulle komme til at opleve foraaet.“

4. Faderen i fængslet.

Den gamle, tro tjener, Richard, havde ventet paa den anden side af Rhinen, indtil broderen, fiskeren, var vendt tilbage med sin lille baad og havde bragt ham efterretning om, at fruén var kommen lykkelig over floden. Nu gjaldt det, at faa reddet ogsaa hr. Erlau fra døden. Richard ansaa det i højeste grad uretfærdigt, at han skulde henrettes for sin trofast mod sin retmæssige konge.

Tidlig den næste dag reiste han til byen. Han havde en søn ved navn Robert, som var bleven tvungen til at tjene i nationalgarden. Ved hjælp af denne modige og raske gut, som fra tid til anden havde bagt hos fangerne, haabede Richard at kunne befri sin herre fra fængslet. Sammen med sønnen lagde han en hel række planer; men ingen af dem viste sig mulig at udføre. De besluttede derfor blot, at den unge mand skulde have sinene godt med sig og benytte den første, den bedste leilighed til at befri den kjære herre. Men ingen gunstig leilighed kom, og Robert opaa tilslut alt haab.

Hr. Erlau blev tilslut dømt til døden. Dommen skulde fuldbyrdes den paafølgende morgen. Sorgfuld med haand under kind sad han sent om aftenen i sit ensomme fængsel; han var ikke istand til at faa sove. Man havde ikke anseet det umagen værd at lade ham faa lys, og han sad derfor i tykt mørke. Han tænkte paa sin hustru og sine børn; hans sorg gjaldt mere dem end ham selv. Han vidste intet om dem og var meget bekymret for deres skjæbne. Dog var han endnu bejjælet af det samme find, som havde fundet sit udtryk i følgende ord, da dødsdommen blev forkyndt ham: „Herre, ske din vilje!“

Hans tanker var vendte mod det høie. „Hos hvem“, sagde han, „skal jeg i denne sidste nat hente trøst uden hos dig, kjære fader i himmelen? Hvad du lader ske, er altid det bedste. Saa gjør da med mig og mine, hvad du finder for godt. Hvis det er din vilje at tage mig bort fra min kjære hustru og mine deilige smaa, saa vil du sørge faderlig for dem og trøste dem i deres store jammer, og jeg vil i tillid til dig roligt lægge mit hoved paa blokken. Men hvis du vil lade mig være endnu en tid hos min kone og mine børn, er det en let sag for dig at aabne fængslets døre og ribe mig ud af

mine fienders haand, og mit og mine kjæres liv skal da være ofret dig.“

Medens den ædle mand sad hensunken i saadanne tanker, hørtes en sterk larm paa gangen udenfor. Med engang blev døren til hans fængsel rebet op. En voldsom røg slog ham imøde og en flammende ild kastede sit røde skjær over fængslet. En ung soldat stod foran ham og bad ham at skynde sig og redde sig ved slugten.

Den unge soldat var Robert, den gamle Richards søn. Ved uforstigtighed af nogle berufende soldater var der opstaaet varme i den bygning, hvor fangerne sad fængslede. Skildvagterne havde kastet vaaben og løpper fra sig for at hjælpe til at slukke.

Den unge Robert havde benyttet den første forvirring til at skynde sig op til sin herre med uniform og vaaben.

„Skynd Dem og faa disse klæder paa,“ sagde han og hjalp ham med at iføre sig vaabentjolen, satte hat med fjær og lokarde paa hans hoved, spændte fabelen om livet paa ham og gav ham et gevær i armen. Under sit fangenskab havde adelsmanden ikke barberet sig og lignede derfor i sin uniform saa meget mere en af soldaterne. Han var rent krigerisk at se til.

„Skynd Dem nu ned ad trappen og ud gennem den store port“, sagde Robert. „Jeg haaber, at De i denne dragt vil slippe uhindret ud. Og saa maa De skynde Dem at komme hen til min far, som opholder sig hos sin bror, som De ved er fisker og bor ved Rhinen.“

Det var, som om en engel skulde have aabenbaret sig for hr. Erlau; den unge soldats tale var for ham som et budskab fra himmelen. Han var straks inde i sin rolle. Med en alvorlig mine, som om han havde et vigtigt erende at udrette, gik han rask nedgennem trapperne; nogle folk, som han undervejs mødte med sine brandspand, befalede han i en barsk tone at gaa afveien, og han slap ud paa gaden, uden at nogen havde forsøgt at stanse ham. Med en modig mine og raske skridt skyndte han sig derpaa hen til byens port, og da han af Robert havde faaet vide feltraabet, slap han ogsaa lykkelig ud af byen.

(Fortsættes.)

Nogle levere regler for den unge.

I. Opførsel i hjemmet.

Hjælp dine forældre.

*

Vær snil mod dine søskende.

*

Gjør dine forældre glæde.

*

Vær ikke sur og grætten.

II. Opførsel paa skolen.

Vis ærbødighed og Lydighed mod din lærer.

*

Vær nøgagtig i udførelsen af alt dit arbejde.

*

Stjær ikke itu eller ødelæg skolens eiendele.

*

Bekjend din forseelse og tillad aldrig nogen anden at straffes i dit sted.

*

Vær høflig og venlig mod dine kamerater.

*

Gjør ikke nar af dine kamerater og giv dem ikke øgenavne.

III. Opførsel paa gaden.

Dag hat eller lue ordentlig af, naar du skal hilse paa nogen.

*

Se paa den, du hilser paa.

*

Skriv ikke og tegn ikke paa vægger eller bord.

*

Ødelæg ikke gjerder, busker, træer eller andre ting.

*

Rast aldrig sjen.

Gjør ikke nar af gamle eller underlige personer.

IV. Opførsel i almindelighed.

Vær ærlig, sandhedskjærlig og ordholden.

*

Bad aldrig et urent ord eller nogen uanstændig historie komme over dine læber.

*

Hellighold hyllebagen. Ingen skolearbejder om søndagen!

*

Fly slet selskab! Smag ikke sterke drikke og tobak.

*

Pas dig selv og bland dig ikke i andres sager.

*

Vær høflig og opmærksom mod alle, baade fattig og rig, høi og lav.

*

Vær snil mod dyrene.

*

„Alt, hvad I vil, at menneskene skal gjøre mod eder, det gjører og I mod dem.“

*

*

*

Foranstaaende er med en del mindre forandringer gengivet efter en del regler, som paa et lærermøde i Motala tvaar besluttedes trykte for at uddeles blandt skolebørn.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 36.

Salomo skrev om træerne paa Libanon og isopen, som vokser paa væggen.

